

Sınıf Mücadelesi

Aylık
işçi gazetesi

10 Ekim 2024
Sayı: 306

Fiyatı: 35 TL

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİN!

Krizin sorumlusu, Erdoğan'ın patronlar düzenidir

Hayat pahalılığı, bir avuç patron ve siyasetçi çevresi dışında, herkes için yaşamı zorlaştırıyor. Enflasyon, döviz kurlarındaki artış gibi nedenlerle pahalılık oluşuyor, satın alma gücü düşüyor, asgari ücretle çalışanların, işsiz kalan, iş bulamayanların, genç nüfusun ve emeklilerin durumları, daha çok zorlaşıyor. İşçi sınıfının, bir işte sürekli çalışıp düzenli ücret alan kesimlerinde bile, geçinmek için ek bir işte çalışmak gerekiyor ve bu durumdaki insanların sayısı giderek daha da artıyor. Emeklilerin önemli bir bölümü ise emekli olduktan sonra da hala çalışıyorlar.

İşçiler, daha uzun saatler çalışarak gelirlerini arttırmaya çalışıyor ama çalışma süresi uzadıkça,

BİZ KİMİZ

Bugün kapitalist topluma egemen olan anlayış sömürücü, ırkçı, gerici, baskıcı ve cinsiyetçi zorbalığa dayanıyor. İnsanlık için tek çıkış yolu komünizm. Bu siyasetin, Stalinci politika ve uygulamalarla hiçbir ortak yönü bulunmuyor.

Sınıf Mücadelesi, işçi sınıfı tarafından uluslararası düzeyde kurulacak bir komünizmden yana; Stalinizmin «Tek Ülkede Sosyalizm» hayaline karşılık, komünizmin uluslararası bir düzeyde olanağı olacağını savunuyor.

Sınıf Mücadelesi, insanlığın kurtuluşu olan komünizmi, kadın ve erkeklerin her türlü sömürü, ezme, ezilme ilişkisinden, ayrımcı uygulamalardan kurtuluşu olarak anlıyor. Başta Kürt ulusu olmak üzere ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını savunuyor.

Sınıf Mücadelesi, kapitalistlerin kârı uğruna işçilerin sömürülmesine hizmet eden burjuva devlete, meclise, mahkemelere, orduya ve polise karşı olmayı ilke ediniyor.

Sınıf Mücadelesi, sendikaların devletten bağımsızlığını ve sendika içi demokrasiyi savunuyor. İşçilere ihanet eden sendika bürokratlarına karşı mücadele ediyor; sendikaların yeniden birer işçi örgütü olmalarını savunuyor.

Sınıf Mücadelesi, bütün işçilerin, emekçilerin ve yoksulların öz çıkarlarını savunuyor ve işçi sınıfına dayanan devrimci bir işçi partisinin kurulmasını amaçlıyor.

Sınıf Mücadelesi, uluslararası işçi sınıfının partisi olacak olan IV. Enternasyonal'in yeniden kurulmasını savunuyor. Bu amacı paylaşan devrimci örgütlerle birlikte hareket etmekten yana tavır alıyor.

Sınıf Mücadelesi'nin savunduğu görüşler böyle özellebilirler. Bu nedenle bu gazetede fikirleri savunanlar kendilerini Troçkist kabul ediyorlar, ayrıca da Marks, Engels, Lenin ve Troçki'nin geleneğine bağlı, enternasyonalist komünistler olarak nitelendiriyorlar.

Başyazının devamı :

yorgunluk arttıkça verimlilik de, alınan karşılık da azalıyor. AKP iktidarları boyunca övülen «çok çalış, çok kazan» ifadesinin boş bir laftan ibaret olduğu da ortaya çıkmış bulunuyor.

Yıllarca patronlara işyeri açmaları, üretim yapmaları için bol keseden, geri ödemesiz para dağıtıldı. Böylece işsizliğin azalacağı, satın alma gücünün artacağı iddia edildi. Ülke büyüyecek, herkes zenginlikten pay alacak denildi. Ancak hiç de böyle olmadı. Zenginlikten pay almak şöyle dursun, sermaye, zenginlikler hakim sınıfların, üç beş patronun ellerinde birikti.

Patronlar devasa kârlarına rağmen yeniden yatırımlarla istihdam olanakları yaratıp, işçilerin sayılarını arttırmadı, ücretler sabit kaldı. İktidarın sınırsız desteğini alan patronlar, birer işçi düşmanına dönüştüler. İşçilerin artan tepkilerini önleme yöntemi olarak, bu kez kredi muslukları açıldı. «Ücret yetmiyorsa banka kredisi alın, kredi kartı edin» denildi. Aybaşını zorla getiren emekçiler ve işçiler bunu bir çıkış yolu, gibi gördüler. Elbette ki bu kredilerin faiziyle birlikte, fazla fazla geri ödenmesi gerekiyordu...

Bankalar, yıllardır, üst üste kâr rekorları kırarken, işçi sınıfı daha da yoksullaştı, borç batağına saplandı. Bu kez banka borçlarını, bir kredi borcunu başka bir kredi alarak kapatmaya çalışanların, borcunu ödeyemeyenlerin sayısı rekor kırmaya başladı. Geçim sıkıntısına düşenlerin sayısı artarken, AKP'yi de olumsuz etkilemeye başlayınca, devletin kasaları açıldı.

Sosyal destek, toplum yararına çalışma ve benzeri gerekçelerle ücretli iş, gelir desteği sağlama, veya bazı temel ürünlere sübvansiyon verme gibi yöntemler uygulandı. Tümü patronların kasalarına dokunulmadan, dışarıdan alınan borç paralarla gerçekleştirildi. Türkiye bir avuç patron tarafından paylaşıldı, herşeye, neyin ve kimler tarafından üretileceğine patronlar karar verir oldu. İşçi sınıfının ürettiği zenginliğin, işçi sınıfından toplanan vergilerin, hangi patronlara ne kadar, hangi işler üzerinden veya nasıl bir yolsuzlukla aktarılacağı da belirlendi.

Devlet ve hükümet, AKP'nin yarattığı yürürlükte olan bu sistemi koruyor, ve sürdürmek için de ellerinden geleni yapıyorlar. İktidar artık vaatle, kanunla, borçla, yasakla ya da başka bir yolla yapamadıklarını, baskı ve şiddet uygulayarak yapıyor. Ne Anayasa, ne de kanun tanıyor, istediklerini hayata geçiriyor. İşçi sınıfının en basit bir hak arama eylemi, köylülerin topraklarının talan edilmesine karşı çıkışları, her türden itiraz, iktidarın yağmacılık çarkına dokunduğu için baskı ve şiddetle bastırılıyor. Hiçbir yetkili, görevli, siyasetçi, kim haklı, kim haksız, sorun nedir diye sormuyor. Doğrudan, patron haklıdır deniliyor ve her zaman patronun dediği oluyor. Açıkça suçlu olduklarında bile, işin içinden sıyrılıveriyorlar.

AKP, iktidarları boyunca, sadece patronlara çalıştı. Sermeyesi büyüyen patronlar, işçi sınıfının sırtında yükseldiler, işçi sınıfına rağmen, işçi sınıfının haklarını, mücadele geleneğini yok ederek serpilip geliştiler. AKP, bunu sağlamak için devlet olanaklarını sonuna kadar kullandı. İktidarlarına yarayacak her türden gericilik ve uygulamalar hep gündemlerinde kaldı. Ama bu iktidarda kalma çabalarına rağmen, Erdoğan ve AKP çok büyük oranda itibar kaybetti. Onlara oy verenler bile, desteklerini çekmeye, sırt çevirmeye başladılar.

Güncel durumda ekonomik kriz sözkonusu ve bu krizi işçi sınıfı yaratmadı. İşçi sınıfının fikri hiçbir konuda sorulmadı, hiçbir zaman ona danışılmadı, talepleri ciddiye alınmadı. Patron dostu siyasetçiler, patronlar ne derlerse onu yaptılar. Buna rağmen, krizin faturasını işçi sınıfı ödüyor. Krizin nedeni patronların kurduğu, işlettiği bu sistem, kasalarına yığıdıkları, yurt dışına kaçırdıkları, vergisini ödemedikleri milyarlar, devletten alıp geri ödemedikleri paralar... Kısacası patronların yaptıkları her şey ve hükümetin ekonomik politikaları, ülkeyi adım adım krize götürdü. Hatta bunu dile getirenler bile baskı, şiddet ve tehditle susturuldular.

İşçi sınıfının, işyerlerinde doğrudan, işyerleri dışında da dolaylı yollarla, devlet eliyle uygulanan baskı ve şiddetle dayatılan haksız uygulamalara karşı koyması gerekiyor. Patronlara, onların sistemine, kapitalist sisteme «artık yeter» demenin zamanı çoktan gelmiş bulunuyor.

(27.09.24)

Emekçinin Gündemi

Fernas İşçilerinin Yürüyüşü, Ankara Girişinde Polis Engeliyle Karşılaştı

AKP Batman milletvekili Ferhat Nasıroğlu'nun sahip olduğu, Manisa'nın Soma ilçesinde bulunan Fernas Madencilik'te çalışan ve Bağımsız Maden-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler, başlattıkları mücadelenin 30. günü, 25 Eylül'de Soma'dan Ankara'ya doğru bir yürüyüş başlattılar. İşçilerin amacı, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne (TBMM) kadar yürüyüp sorunlarını orada dile getirmektir, ancak işçiler yürüyüşlerinin 8. gününde, Ankara girişinde polis tarafından engellendi.

Fernas işçileri madenin içinde boğazlarına kadar suyun içinde, 1400 volt elektrik ile işleyen makinelerle çalışıyorlar. Bu ortam, yanlış bir hareketle, suyla temasa geçtiği anda en ufak bir kaçak akımda, o an ocakta bulunan bütün işçilerin ölebileceği tehlikeli koşulları içeriyor ama AKP'li patronun bu tehlike karşısında kılı bile kıpırdamıyor, hiçbir önlem alınmıyor.

Emekçilerin taleplerinden biri Enerji Bakanlığı tarafından işçi sağlığı, iş güvenliği önlemlerinin alınması. Devletin, koşulların çalışılabilir olduğuna dair garanti vermesi.

Böylesi kötü koşullarda çalışan emekçilerin ücretleri de çok düşük. İşçilerin taleplerinden bir diğeri ücretlerine çalıştıkları aşırı kötü koşullar değerlendirilip, enflasyon da dikkate alınarak zam yapılması.

Taleplerin en önemlilerinden bir diğeri ise işten atılan işçi arkadaşlarının derhal işe geri alınması olarak açıklandı.

Polis engeli

Ankara'ya çıplak ayak-

larla yürüyerek, 8 günde varan Fernas Madencilik işçileri, Ankara girişinde polis engeliyle karşılaştılar. Ancak geri adım atmadılar. Daha sonra bölgeye gelen CHP, DEM Parti, EMEP ve İYİ Partili muhalefet milletvekilleri, çeşitli görüşmelerin ardından madencilerin Ankara'ya girmelerini sağladılar. İşçiler otobüsle TBMM'ye gittiler.

Madenciler Meclis ziyaretçi kapısından Basın açıklamasının yapıldığı alana kadar çıplak ayaklarla yürüdüler. Burada, CHP, DEM Partili, EMEP ve İYİ Partili milletvekilleriyle birlikte bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamanın ardından ayakkabılarını giyerek Meclisin ana binasına girdiler.

Ertesi gün AKP milletvekilleriyle planlanan toplantı için TBMM'ye giden madenci işçiler heyetine, yine içeriye girmenin yasak olduğu

söylendi. Madenciler meclise alınmadılar. Direnen madenciler yasağı aşmayı başarıp, içeriye girdiler.

Bu arada 4 Ekim'de TBMM'de bir konuşma yapan Nasıroğlu, işçilerin sendikaya kayıt oldukları için işten atıldıklarını unutmuş olacak ki, sendika ile bir sorunlarının ol-

madığını, Türkiye'de çalışanların istediklerinde kolayca ve özgürce sendikaya üye olabileceklerini söyledi. İşten çıkarılanların disiplin suçu işledikleri için çıkarıldıklarını da ekleyen Nasıroğlu, eylemdeki işçileri «kışkırtıcı bir avuç marjinal» olarak nitelendirdi.

İşçiler, bunun üzerine Nasıroğlu'na mektup yazarak, «Sizi dünden beri defalarca arayarak randevu talep eden işçilerden bir heyetle görüşmek üzere sağduyuya, çözüm odaklı olmaya ve müzakereler için sorumluluk almaya bir kez daha davet ediyoruz» dediler.

İşçiler «haklıyız, korkmuyoruz, boyun eğmeyeceğiz» diyerek mücadelelerini sürdürüyorlar.

(Bu makalenin yayına hazırlandığı sırada, Fernas işçileri, bekleyişlerini sürdürdükleri Ankara Kurtuluş

Parkı'ndan Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na kadar yürümek istediler, ama yeniden polis engeliyle karşılaştılar. Sonuç olarak 13 Ekim'de açlık grevi yapma kararı aldılar. İşçiler adına konuşan Bağımsız Maden İş Sendikası Genel Başkanı Gökay Çakır, «Sonuna kadar direneceğiz, ölmek var dönmek yok» dedi.)
(14.10.24)

Polonez işçilerine karşı, patronla yetkililer el ele

İstanbul Çatalca'da bulunan yaklaşık 360 işçinin çalıştığı Polonez Fabrikası'nda Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlenen işçilerden 13'ü, Sosyal Güvenlik Kurumu'nun (SGK), 46 numaralı kodu (Kod-46) gerekçesiyle işten çıkarılmıştı. Daha sonra, işten çıkarıldıkları için direnişe geçen işçilere destek veren 100'den fazla işçi de işten atıldı. Böylece işten çıkarılan işçilerin sayısı 127'yi buldu.

13 işçinin işten çıkarılmalarının ertesi günü, işe gelen bu işçileri destekleyen 100'den fazla işçi, fabrika kapısında giriş kartı basamadı. Kendilerine iş akitlerinin fes edildiğine dair mesajlar geldiğini söyleyen işçiler, fabrika önünde basın açıklaması yaparak işçi kıyımını protesto ettiler.

İşçiler, sermayesinin yüzde 77'sine Arap Ürdün tekeli Siniora Food'un sahip olduğu Polonez fabrikasının önünde günlerdir haklarını almak için mücadele ediyorlar. Polonez İşçileri fabrika önünden uzaklaştırmak üzere polis saldırdı ve polis işçilerin üzerine biber gazı sıktı. Tek Gıda-İş, yaralanan işçiler olduğunu, yaralananlar arasında direnişteki işçilerin küçük çocuklarının da bulunduğunu, onların da biber gazından etkilendiklerini açıkladı.

Fabrika yöneticileri güncel durumda servislere gündelikçi işçi doldurarak arka kapıdan fabrikaya sokuyor, ekmeğinden ettikleri işçilerin yerine bu işçileri çalıştırma-

ya çalışıyor. İşçilerin buna tepki göstermeleri üzerine, polis müdahalede bulundu. İşçiler müdahalenin ertesi günü, Çatalca Kaymakamlığı'na yürüdüler. Kaymakam Erdoğan Turan Ermiş,

önce «*burası gösteri yeri değil*» diyerek işçileri azarladı, daha sonra da işçilerden 10 kişilik bir temsilci grubuyla görüştü. Diğer işçiler ise, görüşme bitene kadar kaymakamlık önünde beklediler. Ancak bu görüşmeden de hiçbir sonuç alınmadı.

Daha sonraki günlerde fabrikasının önüne polis barikadı kuruldu. TOMA'lar yerleştirildi. Olayların medyaya yansımaları üzerine Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından görevlendirilen müfettişler fabrikaya gelerek, işçiler, patron ve sendikacılarla görüştüler.

Çatalca Emniyet Müdürü, polisi Fabrika önündeki işçilere saldırttı, işçilere hakaret etti. Olay yerine gelen müftü ise kaymakamlık önündeki işçileri «*gürültü yapıyorsunuz*» diye azarladı. Ancak işçiler, işe dönmeyip mücadelelerini sürdürdüler.

Ankara'ya Çalışma Bakanlığı'na giden işçiler burada, bakanlık önünde AKP Batman milletvekili Ferhat Nasıroğlu'nun sahip olduğu, Manisa'nın Soma ilçesinde bulunan Fernas Madencilik'te çalışan, kendileri gibi hak arayan madencilerle karşılaştılar. İşçinin derdini yine işçi anladı, işçiler birbirleriyle kaynaşarak, birlikte hak talep ettiler. Geri kalan herkes işçileri haksız görmüştü. Polis şiddeti devam etti. İşçilerin örgütlenmediği Türk-İş'e bağlı Tek Gıda-İş,

ise bu konuda hiçbir ses çıkarmadı. Erdoğan'ın yakın arkadaşı olan Türk-İş başkanı Ergün Atalay da işçileri zerre kadar umursamadı.

Polonez işçilerinin başlarına gelenler, bu düzende işçiye verilen yeri çok güzel ortaya koyuyor. Yasaları uygulamakla görevli olanlar yasalara uymayan patron olduğu halde, kendileri de dahil, bütün mevki sahipleri işçiyi haksız görüyorlar. Hiç kimse işçinin hakkı verilsin demiyor. İşçiler fabrikada, üretim sürecinde günlerce, haftalarca mücadele ediyor, kimse duymuyor, görmüyor, sorun çözülmüyor. Ne zaman üretim dursa, patron para kaybetse herkes işçiyi susturmak, çalıştırmak için harekete geçiyor, işçiye şiddet uygulaması başlıyor.

Polonez işçilerinin başına gelenler, bu düzende yasaların, kuralların, yetkilerin, işçinin haklarını elde etmek için değil, aksine sadece onları engellemek, bastırmak, sindirmek, sömürüyü kolaylaştırmak için var olduğunu açıkça ortaya koyuyor. İşçilerin hakları sözkonusu olduğunda hiçbir yetkili, üst düzey devlet görevlisi onları desteklemiyor, başka bir deyişle onları destekleyecek hiçbir şey yapılmıyor.

Böylece, işçilerin haklarını almak ve kullanmak için, tek yolun mücadele etmek olduğu da, yeniden bir kere daha ortaya çıkıyor. (28.09.24)

Sosyal Gündem

«Suç Makinesi» bu düzenin ürünü

Bir polisi öldüren Geçti'nin suç dolu geçmişinin istisna olmadığı, Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) verileriyle destekleniyor. Resmi kayıtlara göre, suça sürüklenen çocukların karıştığı olay sayısı 2010 yılında 83 bini. 2020 yılında bu sayı 114 bin olarak gerçekleşti. Bu yıl henüz daha bitmediği halde bu rakam 178 bin'e ulaştı.

Suçta sürüklenen çocuklar en çok, yaralama, hırsızlık, uyuşturucu veya uyarıcı madde kullanma, satmak ya da satın almak, tehdit gibi suçlara bulaştırıldı. Çocuklar ve gençler, son yıllarda, bilim insanlarını, sanatçı, sporcu veya siyasetçileri değil, medyada ve çevrelerinde gördüklerinden etkilenerek kolay yoldan para kazanan, suç işleyen ancak ceza almayan kişileri, saygı gören mafya liderlerini kendine örnek alıyorlar. Üstelik adalet sisteminin, mahkemelerin, mafyaya karşı çok hoşgörülü olduğu da biliniyor.

Türkiye'de eğitimin zorunlu

olmasına rağmen, resmi verilere göre en az 442 bin çocuk okula gitmiyor. Buna yaklaşık 454 bini aşkın yabancı uyruklu çocuk da eklendiğinde, toplam rakam 1 milyona yaklaşıyor. Bölgeler arasında fark da büyüyor. Marmara bölgesinde 5 yaşındaki her 10 çocuktan 9'u okula giderken, Güneydoğu Anadolu'da her 10 çocuktan 7'si okula gidebiliyor.

Çocuklarını okutmak isteyen ailelerin bir kısmı yoksulluk nedeniyle çocuklarını okula gönderemiyor. TÜİK rakamlarına göre, eğitim harcamalarının yüzde 63'ünü en zenginler yaptı, en yoksullar ise eğitim ihtiyaçlarının sadece yüzde 1,5'ini karşılayabildi. Yoksul ailelerin eğitim sistemine giremeyen çocuklarının ve gençlerinin eğitim giderlerini devlet de karşılayamayınca bu çocuklar ve gençler sokaklarda, mafyanın, çetelerin ellerine düşüyorlar.

Okumayan çocuk ve gençlerin bir kısmı çalışıyor. TÜİK verilerine

göre geçen yıl her 100 çocuktan 22'si işçiydi, önceki yıl her 100 çocuktan 18'i işçiydi. Milli Eğitim Bakanlığı, patronlarla birlikte çocuk işçiliği teşvik eden MESEM adlı bir proje yürütüyor. Aslında amaç çocuk yetiştirmek değil, patronlara ucuz işgücü, emek yaratmak. Öğrenciler, sınıflarda değil fabrika, inşaat ve atölyelerde, üç kuruş karşılığında çalıştırılıyor. Buralarda iş kazası geçirip ölen, sakat kalan, yaralanan gençler var. Bir çok genç, aile zoruyla MESEM'e dahil olmamak için okumak istemiyor. Bunlara üniversite mezunları arasında artan işsizlik, güvencesiz çalışmanın yaygınlaşması, düşük ücretler de eklendiğinde, gençlerin neden mafyanın, çetelerin ellerine düştükleri, suça sürükledikleri gibi acı bir gerçeğin nedenlerini anlamak hiç de zor değil. Ve önemli olan bu «Suç Makinesi» üreten sistemi ortadan kaldırmak.

(27.09.24)

Kız çocuklarını çıkarları için kullanan din istismarcısı tarikatçılar

İsmailağa Tarikatına bağlı Hiranur Vakfı kurucularından Gümüşel'in, kızı H.K.G.'yi altı yaşındayken «evlendirmesi» ve Kadir İstekli tarafından cinsel istismara maruz bırakılmasına ve tecavüz edilmesine ilişkin yeniden yargılanmada karar belli oldu.

Koca Kadir İstekli'ye «çocuğa karşı cinsel istismar» suçundan 21 yıl, «zincirleme şekilde cinsel saldırı» suçundan ise 15 yıl olmak üzere toplam 36 yıl hapis cezası verildi. Baba Yusuf Ziya Gümüşel'e «cinsel istismar suçuna iştirak» ve «ebeveynlik görevini ihmal»den 18 yıl 9 ay hapis cezası verildi. Tutuklanması için yalalama kararı bulunan H.K.G.'nin annesine de 16 yıl ceza verildi.

Yıllarca eziyet gören H.K.G. yetişkin yaşa gelince ailesinden ve tarikattan kaçarak, fotoğraf, telefon konuşmaları, görgü tanıklarının isimleriyle birlikte savcılığa başvurmuş an-

cak aylarca hiçbir şey yapılmamıştı. Gazeteci Timur Soykan'ın bir televizyon programında yaptığı açıklamanın ardından, soruşturma başlatılmıştı. Tarikata lider yapılmak istenen Kadir İstekli'nin doktor dahil bazı kamu çalışanlarının da işbirliğiyle H.K.G.'ye 6 yaşından itibaren tecavüz ettiği ortaya çıkmıştı.

Din adına yapılan koltuk kavgasında kız çocukları piyon gibi kullanılıyor, alınıp satılıyor. İşte tarikatların ger-

çek yüzü bu. Siyasetçilerin, devlet olanaklarını kullanarak veya yasaları görmezden gelerek, tarikatçı gericiilere destek vermeleri, olanak sağlamaları, tarikatların olduklarından daha etkili görünmelerine neden oluyor. Kendilerini dokunulmaz gibi gösteriyorlar. H.K.G. gibi cesur kadınların ve onlara destek verenlerin mücadeleleri, bu olayda, sözkonusu olan tarikata ciddi bir darbe indirdi. Adeta onların havalarını söndürdü.

Tarikat şeyhi baba ve gelecekte şeyh olması planlanan damat, toplumda nefret edilen tecavüzcülerle beraber, onlardan biri olarak hapis yatacaklar. Çünkü onlar da tecavüzcü. Etiketleri ne olursa olsun somut gerçek bu.

Bu nedenle de, toplumu onlarca hatta yüzlerce yıl geriye götüren tarikat ve cemaatlerin ortadan kaldırılmaları gerekiyor.

(26.09.24)

Uluslar arası Gündem

Amerika Birleşik Devletleri: işçiler enflasyonla karşı karşıya

Amerika Birleşik Devletleri' nin (ABD) kuzey batısındaki Boeing fabrikalarında çalışan 33 bin işçinin grevi 13 Eylül'den bu yana devam ediyor. Bu işçiler sendikanın yönetimle yaptığı anlaşmayı reddetme kararı sayesinde, önümüzdeki dört yıl için imzalanan yüzde 25'lik zamdan daha fazla bir ücret artışı alabilecekler.

Grevde geçen bir haftanın ardından, yönetim yüzde 30'luk bir artış teklif ederek ve bu

Sendika aygıtı böylece dünyanın iki ana uçak üreticisinden birinin propagandasında rol oynadı, kendisini kamuoyuna çöküşün eşigindeymiş gibi gösterdi ve çalışanlarından taleplerini yumuşatmalarını istedi.

Boeing'in bazı çalkantılar geçirdiği doğrudur; zira yıllarca güvenlik konusunda yapılan kesintiler bir dizi ölümcül uçak kazasına ve daha az ciddi ancak çok endişe verici başka kazalara neden olmuştu. Üretilen uçakla-

na toplam 132 milyar dolar kâr elde etti.

Ayrıca dört yıllık enflasyonun ardından ABD'nde günlük yaşamda fiyatlar resmi olarak yüzde 22, gıda için ise yüzde 30 arttı. Büyük şirketlerde çalışanlar, pandemi sırasında ekonomik makine durduğunda, milyonlarca diğer çalışanla birlikte nasıl acımasızca işten çıkarıldıklarını hatırlıyorlar. Bugün grevciler artık, büyük hissedarların servetlerinin daha da büyümesi için kendilerini feda etmek istemiyorlar.

Bu hoşnutsuzluk, Kansas'taki iki Textron uçak onarım fabrikasında greve giden 5 bin işçiye de yansıyor. Burada da grevciler, patronlarının Boeing sözleşmesini örnek alarak hazırladığı yeni sözleşmede öngörülen çok düşük yüzde 25'lik ücret artışını reddettiler. Ücret talepleri aynı zamanda 17 bin AT & T telekom işçisinin geçtiğimiz ay dokuz eyalette sürdürdüğü grevin de temelini oluşturuyor.

Bu işçiler haklı olarak, kendi çıkarlarını savunmak için Harris'in ya da Trump'ın seçim kampanyalarının vaatlerinden ziyade, sadece kendi grevleri, mücadeleleri aracılığıyla büyük kapitalistlere yaptıkları baskıya güveniyorlar.

(LO, 25.09.24)

«Efsanevi insanlar efsanevi ücretleri hak eder»

teklifin «en iyi ve son teklif» olduğunu belirterek pes etmeye başladı. IAM sendikasının başkanı patronun verdiği bu ilk tavsiyi memnuniyetle karşıladı ve «bu Boeing işçilerinin başından beri haklı olduğunu gösteriyor» dedi. İki hafta önce sendikasının yüzde 25 lehine oy kullanmalarını tavsiye ettiğini unutmuşu açıklamayı yapmıştı: «Grev giderek daha fazlasını elde edeceğimize inanmıyoruz.»

rın güvenliğini değilse bile en azından şirketin imajını iyileştirme umuduyla yeni bir Genel Müdür atandı. Boeing'in 2018'de 19,7 milyar dolar olan kârı bir sonraki yıl 4,5 milyar dolara düştü. Ardından şirket Covid'in hava taşımacılığının kapatılmasına neden olduğu 2020 yılında 5,6 milyar dolar zarar bildirdi. Ancak o zamandan bu yana kârlar yeniden yükselişe geçerek geçen yıl 7,7 milyar dolara ulaştı. Boeing 2011 yılından bu ya

Lübnan: Netanyahu'nun savaşı yayılıyor

İsrail ordusu 23 Eylül Pazartesi günü Lübnan'da geniş çaplı bir saldırı başlatı. Hava kuvvetlerini, topçularını ve tanklarını harekete geçirdi. Lübnan'ın güney ve doğusunun yanı sıra, başkenti Beyrut' un güney banliyöleri de bombalandı.

İsrail Genelkurmay Başkanlığı tarafından «Kuzey Okları» olarak adlandırılan bu askeri operasyonun başlamasının ikinci gününde, Lübnanlı yetkililere göre 550'den fazla kişi hayatını kaybetti ve 1.800'den fazla kişi de yaralandı. Ülkenin güneyindeki hastanelere, yaralı akınıyla başa çıkabilmek için zorunlu ve acil olmayan ameliyatların iptal edilmesi emri verildi.

İsrail ordusu, Gazze'de kullandığı yöntemin aynısını kullanarak, yer belirtmeksizin tüm Lübnan halkını «Hizbullah binalarından» uzaklaşmaları ya da «köyü derhal terk etmeleri» konusunda uyardı. Başka bir deyişle, tüm Lübnanlılar hedef alınabilir denildi. Onbinlerce insan bombalanan bölgelerden kaçmaya başladı ve Lübnan yollarında büyük trafik sıkışıklığına neden oldu. İnsani yardım örgütleri, ülkenin 7 Ekim 2023 tarihinden itibaren, güneyden 100 binden fazla kişinin göç etmeye başlamasıyla baş etmek zorunda kaldığı da göz önünde bulundurulursa, bu yeni mültecileri barındırmanın zor olacağı konusunda uyarıda bulunuyorlar.

Gazze'deki savaş başlar başlamaz, Hizbullah roketlerine karşı İsrail'in bombalı saldırılarıyla birlikte karşılıklı ateş yoğunlaşmaya başladı. Bu durum, Lübnan sınırı boyunca uzanan dört kilometrelik bir şeritte yaşayan 60 bin İsrailinin tahliye edilmesine yol açtı.

Aslında Hizbullah da, tıpkı Hamas gibi, politikalarının İsrail nüfusunun çoğunluğunu Netanyahu'nun kucağına attığı gerçeğini umursamadan savaşını sürdürüyor.

Lübnanlı İslamcı örgütün liderleri düzenli olarak roket göndermekle yetinerek bir yandan Filistinlilerle dayanışma içinde olduklarını göstermek

isterken, diğer yandan da İsrail'le geniş çaplı bir askeri çatışmadan kaçınmaya çalışıyorlar. Bu tırmanış Netanyahu hükümeti tarafından yapılan terahitlerin bir sonucu. Hizbullah'ın binlerce askeri personeli tarafından kullanılan çağrı cihazlarının ve telsizlerin uzaktan kumandayla patlatılmasından ibaret olan bu saldırının ilk aşaması, aylardır hazırlık yapıldığını gösterdi.

Netanyahu, 17 Eylül'den bu yana yerinden edilmiş İsraililerin evlerine dönmelerinin yeni bir «savaş hedefi» haline geldiğini ilan etti. Ancak bu sadece Gazze' deki topyekûn savaş politikasının başarısızlığını giz-

mak için İsraili müttefiklerinden vazgeçmeye hiç de niyeti yok. BM Genel Sekreteri Antonio Guterres'in dediği gibi, Lübnan kendisini «çöküşün kıyısında» bulsa da, bölge halkları kaosa gömülüp, sürekli savaş tehdidi altında yaşasa da önemli değil. !

İsrail halkı için Netanyahu'nun politikası bir çıkmaz sokak oluşturuyor, onlara hiçbir güvenlik sunmuyor ve onları sürekli bir savaş halinde yaşamaya mahkum ediyor. İsraililer, 7 Ekim'den bu yana ülke tarihindeki en uzun savaşın maddi ve manevi sonuçlarını ödüyorlar.

Netanyahu bu savaş oyununu oynayarak yalnızca kendi siyasi gele-

İsrail 23 Eylül'de Lübnan'ı bombaladı.

İsrail için bir bahane. Şimdiye kadar 40 binden fazla insanın ölümüne ve sayısız yıkıma neden olan savaş, ilan edilen hedeflerin hiçbirine ulaşamadı: Hamas «ortadan kaldırılmadı» ve serbest müzakere edilen bir anlaşma kapsamında serbest bırakıldı. Rehinelere durumunu hiçe sayan Netanyahu, iktidarda kalabilmek için aşırı sağın desteğini alma telaşını sürdürüyor. Sonuç olarak, sonu görünmeyen bir savaş bir yıldır devam ediyor ve her geçen gün daha da fazla Filistinli kurban ediliyor.

İsrail Başbakanı bu cinayet politikasını sürdürebiliyor çünkü Amerikan yönetiminin sarsılmaz desteğine sahip ve bundan emin. ABD yönetiminin de, bölgedeki çıkarlarını savun-

ceğini savunmuyor. Bölge halklarına karşı emperyalist düzenin polisi gibi davranıyor, ama aynı zamanda savaş halinde ve kalıcı güvensiz bir ortamda yaşamaya mahkûm edilen İsrail halkının çıkarlarını da reddediyor. İnsanları terörize etmenin ve toplu katliamlar yapmanın, emperyalist devletlerin egemenliklerini sürdürmek için kullandıkları yöntemler olduğu açıkça ortaya çıkıyor.

İsrail hükümetlerinin 1948 yılından bu yana izlediği, Filistinlilerin ulusal varoluş haklarını inkar etme, topraklarını ellerinden alma ve onları zorla boyunduruk altında tutmaya çalışma politikasından vazgeçilmesi, giderek ölümcül hale gelen bu savaşlar dizisine bir son vermeden olanaklı olamaz.

(LO, 25.09.24)

Ukrayna-Rusya: Müzakerelerden önce kan dökülmeye devam ediyor

Ukrayna Devlet Başkanı Zelenski Eylül ayı sonunda New York'taki Birleşmiş Milletler (BM) Genel Kurulu'nda başkan Biden ile görüştü. Zelenski, kendisinden ve NATO müttefiklerinden, cephe hattından çok uzakta, Rusya'yı vurmaya üzere uzun menzilli füzeler göndermelerini beklediğini açıkladı.

Putin ise, Batı'nın buna izin vermesi halinde NATO'nun Rusya ile savaşa gireceğini ve Rusya'nın da buna karşılık vereceğini açıkça ifade etti. Nasıl olacağını belirtmedi ama pek çok yorumcu, nükleer bir güçten gelen tehditlerin göz ardı edilmemesi gerektiğini söylüyor.

İki buçuk yıldır süren savaşta Moskova birçok kez karşı taraf için «kırmızı çizgiler» belirledi ve bu çizgiler Kiev ve NATO tarafından aşıldı. Önce Ukrayna'ya ağır tanklar gönderildi, ancak bu başlangıçta engellendi; ardından F-16 uçaklarının gönderilmesi gündeme geldi, ancak bunlar da başlangıçta ambargoya tabi tutuldu. Daha yakın bir zamanda, Batı çatışmayı Rusya'ya yaymayı reddettiğini söylerken, Ukrayna saldırı insansız hava araçları Moskova da dahil olmak üzere Rus sivil, ekonomik ve askeri hedeflerini giderek daha sık ve daha derinlemesine vurmaya başladı.

Ve 4 Ağustos'tan bu yana Ukrayna tugayları Rusya'ya girdi ve Kursk bölgesinin bir kısmını işgal etti. Bu tırmanışta Kiev'e giderek daha güçlü ve karmaşık Batılı silahların tedarik edilmesi önemli bir rol oynuyor. Kremlin'in de aynı şeyi yapması kaçınılmazdı. Kuzey Kore ve İran'la büyük miktarda mermi ve insansız hava aracı elde etmek için sözleşmeler imzalamasının yanı sıra, Ukrayna'da görev yapan asker sayısını da istikrarlı bir şekilde arttırdı. Putin'e göre 2023 yılının sonunda yarım milyon sınırdan aşıldı.

mişti. Ve üçüncü kez ordusunun sayısını artırma emri verdi. Bu 180 bin ek asker, Moskova gibi Kiev de bu katliamın rakamlarını gizli tutsa bile, sahada her gün ölen ve yaralananların yerini alacak.

Putin ve Zelenski, benzer bir şekilde son haftalarda kendi savunma bakanları da dahil olmak üzere üst düzey subayları ve yöneticileri görevlerinden uzaklaştırmaya devam ediyor. Bunun nedeni, savaşa kurban olmalarını istedikleri halklarını, hükümetin onların çektikleri acıları anlamasına, bunun farkında olduğuna inandırmak. Ayrıca askeri başarısızlıkların, düşmandan alınan birkaç kilometre toprak uğruna sürekli katliam yapılmasının ve aynı zamanda sınırın her iki tarafındaki apartman bloklarının, okulların ve alışveriş merkezlerinin ölümcül bombardımanlarının sorumlusu olarak gösterdikleri kişileri cezalandırıyor gibi görünmeye ihtiyaçları var.

Biden, Beyaz Saray'daki kalan aylarında Ukrayna'nın askeri olarak direnmesine yardımcı olmak için elinden gelen her şeyi yapacağını ilan ettiğinde, katliamın devam edeceği ve artacağı sözünü verdi. Ancak hemen hemen aynı gün, Ukrayna Devlet Başkanı Almanya'daki bir Amerikan askeri üssünde kabul eden Alman Şansölyesi Olaf Scholz, Biden'ın tam tersi bir görüşe sahip görünüyordu. Avrupa'nın Ukrayna'ya en büyük askeri yardımını yapan ülkesinin payını yarıya indireceğini açıkladı ve Zelenski'yi bir an önce Moskova ile ba-

riş görüşmelerine başlamaya çağırdı. Ancak aynı zamanda Ukrayna'ya on iki adet PzH-2000 kundağı motorlu top gönderileceğini de doğruladı.

Biden'ın ya da Scholz'un açıklamalarından neyin iç politika malzemesi, neyin diplomatik blöf, neyin silah üreticilerine destek ya da neyin Alman ekonomisi üzerinde büyük etkisi olan bir çatışmaya son verme arzusu olduğunu anlamak olanaksız. Ancak çatışma bazı Amerikalı yöneticiler tarafından dikkatlerini asıl düşmanları olan Çin'den çok fazla uzaklaştırıyor olarak da görülebilir.

Aslında, resmi olarak pek dile getirmeseler de, ABD ve müttefikleri Rusya ile savaşa en azından geçici bir son vermek için müzakereleri dışladılar. Haziran ayında İsviçre'de yapılan «barış konferansından» sonra, Rus delegasyonunun yokluğunda, Amerikalı ve Avrupalı liderler Rusya'nın bir sonraki konferansa katılması konusunda ısrar ettiler. Savaş konusunun tartışılacağı BM Genel Kurulunda Putin'in Dışişleri Bakanı gibi Zelenski de hazır bulunacak.

Bu, savaşın yakın zamanda duracağı ya da yavaşlayacağı anlamına gelmiyor. Aksine, her iki taraf da Donbass'ta ya da Kursk çevresinde askerlerini ilerletiyorlar, gelecekteki müzakereler için güçler dengesinde durumlarını iyileştirmek, en iyi konumda yer almak istiyorlar. Bu zaman alabilir ve çok daha fazla yıkım, sivillerin ve askerlerin ölmesi ve sakat kalması anlamına geliyor. Çünkü büyük güçlü devletlerin yöneticileri, bir barış kararı alırken, aynen savaştıkları dönemdeki gibi, halkların kanını akıtma yöntemini kullanıyorlar.

(LO, 18.09.2024)

Sınıf Mücadelesi'nin Söz'ü

Uyuşturucu: Kapitalist ekonomiye bağlı kârlı bir iş

Yasadışı uyuşturucunun yol açtığı ticaret ve şiddet, birçok işçi sınıfı mahallesinin günlük hayatını karartıyor. Uyuşturucu ekonomisi, küreselleşmiş, finansallaşmış kapitalist ekonominin ayrılmaz bir parçasını oluşturuyor.

Dünya Sağlık Örgütü'ne göre 2021 yılında dünya genelinde tütün ve alkol hariç 296 milyon kişi uyuşturucu kullandı. Bu rakam bir önceki on yıla göre yüzde 23'lük bir artışı temsil ediyor. Sentetik uyuşturucular giderek daha fazla kullanılıyor. Artık Afrika, Latin Amerika ve Asya'ya da yayılıyor. Amerika Birleşik Devletleri'nde (ABD) opioidler (opium yani afyondan elde edilen doğal ya da sentetik morfin, koin gibi her çeşit uyuşturucu ve uyarıcıya verilen ad) ülke tarihinde eşi benzeri görülmemiş bir felaketten sorumlular. Ortalama yaşam süresindeki tarihi düşüşün yarısına katkıda buldular. Örneğin bu uyuşturucular 2023 yılında 120 bin kişinin ölümüne

neden oldular. Başlangıçta Purdue laboratuvarı tarafından üretilen Oxicon-tin, Johnson & Johnson tarafından üretilen Fentanil gibi, ilaç firmaları tarafından ağrı kesici olarak üretilen bu uyuşturucu maddeler, artık çoğunlukla yasadışı ticaret için üretiliyor.

Yasal ve yasadışı ekonomilerin birbiriyle bağlantılı olduğu gerçeği yeni bir şey değil : uyuşturucu piyasası kapitalizmin ayrılmaz bir parçası. Kökleri sanayi devrimine, uluslararası taşımacılığın gelişmesine ve 19. yüzyılda dünyanın emperyalist fethine dayanıyor. İngiltere'nin 1839 yılında Çin'e karşı başlattığı ve 1856 yı-

lında Fransa ve ABD'nin de katıldığı afyon savaşları, Çin pazarının Batılı kapitalistlere açılmasında çok önemli bir rol oynadı. Hindistan'da üretilen ve Çin nüfusunu harap eden afyon ticareti, emperyalist devletler tarafından örgütlendi. Marx, 1853 yılında *New York Tribune* için yazdığı bir makalede, Hindistan'daki İngiliz vergi gelirlerinin yedide birinin afyon ticaretinden elde edilme gerçeğini kınadı.

Sanayi Devrimi ve uyuşturucu üretiminin gelişimi

Sanayi Devrimi bağımlılık ya-

kıldı. Koka özleri daha sonra sakızlara, sigaralara ve içeceklere katıldı. Coca Cola, 1903 yılına kadar kokain özleri içeriyordu. 1906 yılında ABD'nde, Upton Sinclair'in *The Jungle* adlı romanındaki açıklamaların ardından çıkarılan *Saf Gıda ve İlaç Yasası* ile tüm ürünlerde kullanımı yasaklandı. 1885 yılında Alman laboratuvarı Merck, Peru'lu koka yetiştiricilerini yaprakları, taşınması daha kolay bir macuna dönüştürmeye teşvik ederek, kokain üretimini sanayileştirdi. Bu kokain, başlangıçta tıpkı 1898 yılında

Alman Bayer şirketi tarafından sözde tüberküloz tedavisi için pazarlanan eroin gibi, tıbbi amaçlarla reçeye verildi.

Birinci Dünya Savaşı sırasında kokain ve morfin kullanımı askerler arasında yaygındı. Hollandalı bir şirket, hem İtilaf hem de İttifak güçlerine satış yaparak dünyanın önde gelen kokain üreticisi haline geldi. İkinci Dünya Savaşı sırasında, amfetaminler çeşitli ordularda askerlere enerji yükleyip uyarmak için kullanıldı ve bu uygulama

Orta Doğu, Irak ve Afganistan'da ki bugünkü savaşlara kadar devam etti.

Devletler çifte oyun oynuyor

Hükümetler ikili bir oyun oynuyorlar, bir yandan genel bir uyuşturucu yasağı sistemini savunurken aynı zamanda uyuşturucuyu kendi çıkarları için kullanıyorlar. Bu geçmişte de böyleydi, hala da sürüyor. Çinhindi Savaşı sırasında Fransız gizli servisleri afyon kaçakçılığı yoluyla askeri operasyonları finanse ettiler. Bu yöntem CIA tarafından Vietnam Savaşı sırasında ve daha sonra Kontralari (Latin Amerika'daki paramiliter mi-

pacı maddelerin toptan üretimine yol açtı. 18. yüzyılın sonunda İngiliz işçi sınıfı arasında sert alkollü içki tüketimi patladı.

Engels'in, *İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu* (1845) adlı kitabında yazdığı gibi Marx da afyonun tahribatını kınadı. Amerikan İç Savaşı ve 1870 Fransa-Prusya Savaşı sırasında morfin bağımlılığı «*asker hastalığı*» olarak biliniyordu.

Kimyanın gelişmesi, 1860 yılında Alman bilim adamları tarafından koka bitkisinin yapraklarından elde edilen kokain gibi yeni moleküllerin endüstriyel üretimini olanaklı

lisler) ve Afganistan'daki silahlı İslamcı grupları finanse etmek için yine bu yöntem kullanıldı. Zengin ülkelerdeki sosyal değişimler ve Vietnam Savaşı (1965-1975) gibi çatışmalar eroin ve kokain kullanımında artışa neden oldu.

Vietnam'da eroin, Marx'ın de-yimiyle, Amerikan emperyalizminin kirli savaşına karşı «*korkunç bir intikam*» olarak askerlerin damarlarında son buldu. Savaşlar arasındaki uzun bekleyişleri telafi etmek ve psikolojik acıya dayanmak için Amerikan askerlerinin yüzde 69'u Hint keneviri, yüzde 38'i afyon ve yüzde 34'ü eroin kullanıyordu. Bu kullanım askeri hiyerarşi tarafından hoş görülüyordu. Vietnam'a gönderilen 2 milyon 400 bin Amerikan askerinin yaklaşık yüzde 4,5'i geri döndüklerinde uyuşturucu bağımlıydı.

1971 yılında ABD Cumhurbaşkanı Nixon, ABD'de eroin kullanımına, «*Uyuşturucuya Karşı Savaş*» başlattı. Bu her şeyden önce yoksullara, özellikle de siyahlara karşı bir savaştı. Bu kesimlerin 1960'lardaki derin isyanlarıyla yüzleşen ve onlara bir gelecek sunamayan Amerikan devleti, onları topluca hapse attı. Oysa 1980'lerde siyah gettoları kokainle dolduran ve bunu Nikaragua'daki anti-komünist gerillaları finanse etmek için kullanan CIA idi. O zamandan beri çok sayıda skandal, CIA'nın ya da DEA'nın (Uyuşturucu ile Mücadele Dairesi) kaçakçılığa karıştığını ya da diğerlerini etkisiz hale getirmek için bazı kartellere göz yumduğunu, koruduğunu gösterdi.

Opioid krizi

1990'ların sonundan bu yana ABD'nde uyuşturucu kullanımı, opioid ağrı kesicilerin kullanılmaya başlanmasıyla yepyeni bir boyut kazandı. Otuz yıl sonra, Marx ve Engels'in *Komünist Manifesto*'da yazdığı gibi, bu ilaçların piyasası tamamen kontrolden çıkmış durumdaydı : «*Böylesine güçlü üretim ve değişim araçlarını harekete geçiren burjuva toplumu, yarattığı şeytani güçlere artık nasıl hükmedeceğini bilemeyen bir sihirbaza benziyor*».

1996 yılında, Sackler ailesinin sahibi olduğu Purdue Pharma adlı laboratuvar, eski bir ağrı kesiciyi

uyarladı ve Oxicontin adını verdi. Morfinden iki kat daha fazla bağımlılık yapmasına rağmen Purdue, Oxicontin'in bağımlılık yapmadığını iddia etti ve ABD Gıda ve İlaç Dairesi'nden (FDA) pazarlama izni aldı. Oxicontin ve diğer opioid ağrı kesicilere bağımlı olan insanların sayısı hızla arttı. Yirmi beş yıl içinde yaklaşık 700 bin kişinin ölümüne neden oldu. Fentanil yavaş yavaş Oxicontin'in yerini aldı. Johnson & Johnson adlı laboratuvar tarafından üretilen Fentanil, morfinden yüz kat daha güçlü ve tamamen sentetik olduğu için üretimi daha ucuz oldu. Opioid salgını ABD'nin tamamına ve tüm sosyal gruplara yayıldı. Son birkaç yıldır Afro-Amerikalılar ve Hispanikler de (Kültürel kökenleri Meksika, Porto Riko, Küba, Orta Amerika ve diğer Latin Amerika ülkeleri olanlar için Amerikan Nüfus Dairesi tarafından kullanılan terim. Kimi zaman İspanyolları ve Brezilyalıları da içine alıyor.) dahil olmak üzere, esas olarak etkilenenler emekçi sınıflar olarak ortaya çıkıyor.

Yetkililer 2000'li yılların başında reçeteleri kontrol etmek için önlemler aldılar ve bu da 5 milyondan fazla bağımlı hastayı karaborsaya itti. Fentanil günümüzde başta Sinaloa Karteli olmak üzere Meksikalı karteller tarafından satılıyor.

Uyuşturucu üretimi ve uluslararası iş bölümü

Amerika ve Avrupa pazarlarına mal sağlamak için gereken uyuşturucunun üretimi, küreselleşmenin «*değer ağlarını*» izleyen diğer

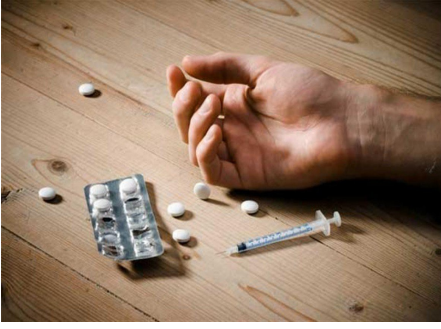
üretimler gibi bir yol izliyor. Örneğin, ABD'de satılan Fentanil'in çoğu Meksika üretimi olup Hindistan veya Çin'de üretilen temel moleküllerden (hidroklorik asit, aseton, asetik anhidrit, boyalar, laktöz tozu gibi) oluşuyor.

Haşhaş, koka veya hint keneviri gibi tarımsal üretim gerektiren uyuşturucular için en modern tarım teknikleri kullanılıyor, bazen topraksız ekim, bilimsel arazi, su yönetimi ve tohum seçimi yapılıyor. Hollandalı biyoteknoloji şirketleri hint kenevirindeki psikoaktif madde olan THC' nin yoğunluğunu arttırdı.

Uyuşturucu kaçakçılığı küresel nakliye gerektiriyor ve bu kaçakçılık, taşımacılığın yüzde 90'ını oluşturan konteynerli deniz taşımacılığının gelişimi sayesinde bugünkü ölçeğine ulaştı. 1950'li yıllarda ABD'de icat edilen konteyner, Amerikan ordusunun lojistik için benimsediği bir taşımacılık aracı oldu ve Vietnam Savaşı ile yaygınlaştı. Bugün, ana üreticisi Kolombiya olan kokainin büyük bir kısmı ABD ve Avrupa'ya konteynerlerle ulaştırılıyor. Kontrollerle karşı karşıya kalan kaçakçılar, örneğin koka hamurunu, Avrupa pazarına göndermeden önce yerel laboratuvarlarda işlenmesi için Batı Afrika'ya gönderiyorlar. Nakliye rotalarını sürekli olarak değiştiriyor, duruma göre güncelleştiriyor, uyarlıyorlar.

Anvers, Rotterdam ve Hamburg gibi büyük limanlara her gün 25 bin konteyner geliyor ancak bunların çok azı denetlenabiliyor. Her yıl dünya çapında teslim edilen 750 milyon konteynerin yüzde 2'sinden azı kontrol edilebiliyor. Fransa'nın kuzeyinde bir liman kenti olan Le Havre, kokain için bir geçit oluşturuyor. Buradaki liman işçileri, uyuşturucu dolu bir konteyneri boşaltmaları ya da toplayıcılar gelip onları aldıklarında görmezden gelmeleri için cömertçe ödeme yapan karteller tarafından hedef alınıyorlar. Kaçakçılar, kendilerini ağlarına düşürenleri bastırmak için acımasız davranıyorlar. 2019 yılından bu yana Le Havre'dan kırk kadar liman işçisi kaçırıldı ya da saldırıya uğradı. 2020 yılında bu işçilerden biri öldürüldü.

Kapitalizmin her iş kolu gibi

uyuşturucu ekonomisi de uluslararası bir iş bölümüne dayanıyor. Uyuşturucuyu üreten küçük ölçekli çiftçilerden, dünyanın diğer ucunda üretilen hammaddeleri kullanan uyuşturucu laboratuvarlarından kimyagerlerden; nakliyecilerden, lojistikçilerden; toptancılardan, yarı toptancılardan, yöneticilerden ve en küçük ölçekli satıcılardan oluşan bir ağ sözkonusu. Bu ağ içinde en görünür olan çevreleri, bu «kaçakçılığın küçük elleri» genellikle uyuşturucu bağımlısı, borçlu ve ağ yöneticilerinin şiddetine maruz kalan kişiler oluşturuyor. Bu kaçakçılık hiyerarşisinde, egemenlik ve güç ilişkileri de, yasal kapitalist ekonomide olduğu gibi, yani tabandaki işçiler ile onları sömürenler arasındaki, bütün bir hiyerarşi tarafından belirleniyor.

Finans ve uyuşturucu parasının aklanması

Kapitalist ekonominin finansallaşması, uyuşturucu kaçakçılarının ihtiyaç duydukları istikrarlı ortamı sağlıyor. Ticari gizlilik, uyuşturucu parasını aklamak için yasal ekonomiyle bağlantıları gizlemeyi mümkün kılıyor. Kirli çamaşırların yıkaması gibi, kara para aklama da ön yıkama, yıkama ve geri dönüşüm olarak üç aşamadan oluşuyor. Her aşama, komisyonlarını alan uzmanlara emanet ediliyor. İlk aşama olan ön yıkama, nakit paranın bir banka hesabına yatırılmasıyla başlıyor. İnsan tacirleri, büyük mevduatlar üzerindeki kontrolleri atlatmak için, bir hesaba transfer karşılığında nakit parayı emanet ettikleri aracılıları kullanıyorlar. Kara para aklamanın ikinci aşaması, izlerini kaybettirmek için fonların hızla başka hesaplara aktarılmasını içeriyor. Panama, Cayman Adaları ve Bermuda gibi birçok bankacılık cenneti, etkili kara para aklama merkezlerini oluşturuyor.

Uyuşturucu kaçakçıları, kaçak-

çılıktan elde ettikleri büyük miktardaki geliri yasal ekonomiye aktarıyorlar. Dünya genelinde yıllık cironun 250 milyar dolar olduğu tahmin ediliyor ve bu İsveç devlet bütçesiyle kıyaslanabilecek bir miktarı oluşturuyor.

Uyuşturucu ekonomisi hem devlet tarafından dayatılan yasaklarla gölgede tutuluyor hem de kapitalist ekonominin ayrılmaz bir parçasını oluşturuyor. Tüm kapitalistler gibi uyuşturucu kartelleri de devletlerin parçalanması üzerine oynuyor ve bu durum giderek daha da kötüleşiyor. 1945 yılında 51 devlet varken bugün çoğu vergi cenneti olan birçok mikro devletle birlikte 193 devlet bulunuyor. Tüm işadamları gibi kaçakçılar da küresel ekonomiyi birleştiren ticari ve mali akışların kitleselleşmesi ile, siyasi parçalanma arasındaki çelişkilere faydalanıyorlar. Her ülkenin kendi farklı mevzuatı, farklı idareleri, farklı polis güçleri ve çoğu zaman birbirleriyle rekabet halinde olan servisleri bulunuyor.

«Suçun ikincil faydaları»

Devletlerin kaçakçılıkla mücadelesi, çok sayıda polis memurunu, devlet kurumlarını, gözetleme ekipmanı ve dron satıcılarını, kriminologları (suç araştırma ve inceleme uzmanı), akademisyenleri, sosyologları, avukatları ve yargıçları besleyen ekonomik bir faaliyet haline geldi.

Marx, 1861 tarihli acı ve ironik bir makalesinde, burjuva toplumunun suç da dahil olmak üzere, kâr elde etmek için en ufak bir fırsattan yararlanma yeteneğini kınıyordu. Marx bu makalesinde şöyle soruyor : «*Hırsızlar olmasaydı çilingir mesleği bu kadar mükemmelliğe ulaşabilir miydi? Dolandırıcılar olmasaydı banka çeki üretimi bu kadar mükemmelliğe ulaşır mıydı? Uygulamalı kimyanın gelişimi, dürüst üretken çabalar kadar malların tağşişine (Tağşiş : değerli maddenin içerisine daha değersiz olanların katılarak gerçek değerinin düşürülmesi işlemi anlamına geliyor) ve bunu düzeltme girişimlerine bağlı değil midir? Suç, mülkiyete saldırmak için durmadan yeni yollar geliştirerek, yeni savunma araçlarının icat edilmesini zorunlu kıldı. [...]. Böylece suçlu, adil bir denge kuran ve sözde*

yararlı birçok mesleğin kapısını açan doğal dengeleyici güçlerden biri olarak ortaya çıkar» (Suçun İkincil Faydaları).

Kapitalizmle birlikte suç ve kaçakçılık endüstriyel boyutlara ulaştı. Devletler, özellikle kendi toprakları üzerinde otoritelerine meydan okunmasına yol açtıklarında ya da vergi dairelerinden aşırı miktarlarda para kaçırıldığında, en zararlı etkileri sınırlamaya çalışıyorlar. Ancak çabaları boşuna, çünkü yasal olsun ya da olmasın kapitalist ekonomiyi kontrol etmekten ve düzenlemekten acizler. Ve yapabildikleri her şey genellikle halka geri geliyor, tıpkı «*uyuşturucuya karşı savaş*» gibi.

Uyuşturucu üretimi ve dağıtımını kimya endüstrisi, GPS konteynerleri ve işaretçileri, ultra modern telekomünikasyon sistemleri tarafından mümkün kınıyor... Uyuşturucu kapitalizm ve kâr yasası bağlamında, devletlerin karşı koymak konusunda güçsüz kaldıkları ölüm makineleri haline geliyorlar, çünkü yetkililer özel mülkiyeti asla sorgulamıyor.

Devletler, yasaklama, bastırma ya da yasallaştırma yoluyla uyuşturucu kullanımının en zararlı sonuçlarını hafifletmek dışında hiçbir şeyi kontrol edemiyorlar, edemezler de. Bu şiddet dolu, bireyci toplumda hayatta kalma ihtiyacının köleleştirdiği dünya üzerindeki bağımlıların sayısı giderek daha da artıyor.

Bu durum, kontrol edilemez, çarpık, dejenere, hastalıklı olan, burjuva toplumunun çürümüşlüğüne bir belirtisi ve ancak kapitalizmin yıkılmasıyla ortadan kaldırılabilir.

(LDC, n°: 240, 11.05.24)

Güncel... Güncel... Güncel...

Uyuşturucu: Türkiye'de egemenlik ve sömürü aracı

Erdoğan, partisi AKP ve hükümetinin iktidara geldiği ilk andan beri kitleleri kısıvrak bağlamak, egemenliği altına almak için yaptığı anayasa değişikliği, laikliğin, meclisin ortadan kaldırılması, hukukun bağımsızlığının yok edilmesi, cahil, sorgulamayan, düşünmeyen sadece itaat eden nesiller yaratmak üzere eğitim sisteminin ve halkı yalanlarla uyutmak üzere medyanın ele geçirilmesi gibi yöntemlerin yanında, kullandıkları en etkili yöntemlerden bir diğeri de ülkeyi uyuşturucu batağına saptırarak ve insanları da uyuşturucu baronlarının pençelerine, onların insafına bırakarak oldu.

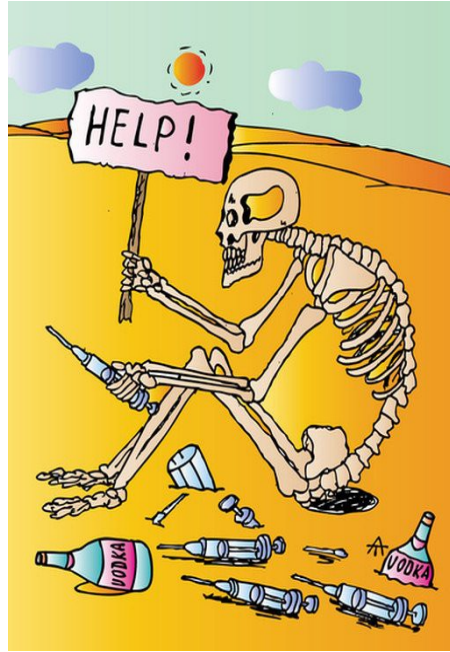
Türkiye'de uyuşturucu sorunu geçmişte de vardı, her zaman var oldu ve bu gidişle gelecekte de var olacak. Ama bunun etkilerini azaltmak, trafiğini ve kitleler üzerindeki olumsuz etkilerini en aza indirmek olanaklı. Bu yöneticilerin istek, irade ve ciddi mücadelelerine bağlı. Türkiye'deki verilere bakıldığında bu ciddi mücadeleden bir iz görülemediği gibi, uyuşturucu alım satımı ve kullanımı yaygınlaşıyor. Uyuşturucu kullanma yaşının 10, 11 gibi çok genç yaşlara kadar indiği, çocuklar ve gençler arasında giderek daha da yaygınlaştığı görülüyor. Türkiye'nin geleceği zehirleniyor

Üstelik bu maddeleri yayan örgütlenmelere çevrelere, çetelere göz yumuluyor. Ülke uyuşturucu baronlarının cenneti haline dönüşüyor, tanındıkları, yerleri bilindiği halde bu baronlara hiçbir şey yapılmıyor, dokunulmuyor, ellerini kollarını sallayak geziyorlar.

Birleşmiş Milletler (BM) Uyuş

turucu Kontrol Kurulu'nun (INCB) 2023 yılı raporu metamfetamin kaçakçılığında artış olduğunu ortaya koyuyor. Bunun nedeni, bu uyuşturucunun, piyasada morfin, kokain, eroin gibi diğer uyuşturuculara göre, daha ucuz fiyatlarla ve kolayca bulunabiliyor olması.

Avrupa Uyuşturucu ve Uyarıcı Bağımlılığı İzleme Merkezi'nin,

«İmdat!»

2024 yılının Mart ayında, Avrupa Birliği (AB) Uyuşturucu Piyasaları Raporu'nda açıklanan verilere göre, Türkiye'de yine 2023 yılında metamfetaminin yanı sıra ele geçirilen eroin miktarındaki artışın çok büyük boyutlara ulaştığı belirtiliyor. Raporda AB devletlerinde 9 buçuk ton eroin ele geçirilirken, aynı yıl Türkiye'de ele geçirilen eroin miktarının 22,2 ton olduğu ifade ediliyor. Aynı raporda, eroin ticareti konusunda Türkiye

merkezli suç şebekelerinin hakimiyetinin devam ettiği de ifade ediliyor. Rapordan yapılan bir alıntıya göre, Avrupa'da kullanılan eroinin ana kaynağı Afganistan, ancak eroinin AB ülkelerine ulaştırılmasında Türkiye hâlâ önemli bir geçiş noktası oluşturuyor.

Raporda yer alan bilgilere göre AB'ye yönelik eroin kaçakçılığı giderek artan oranda deniz yollarına, konteyner trafiğine ve Türkiye'den kalan feribotlara dayanıyor.

Aslında Erdoğan ve hükümeti isteseler, uyuşturucunun bu denli yayılmasına dur diyebilirler, en azından kontrol altına alabilirler. Ancak bu yapılmıyor hatta aksine gençlik bilinçli bir biçimde bu uyuşturucu baronlarına yem ediliyor. Çünkü egemen güçler geçmişteki ve diğer ülkelerdeki deneyimlerden yola çıkarak, düşünen, sorgulayan, dinamik bir gençliğin ne anlama geldiğini, nelere mal olabileceğini çok çok iyi biliyor ve itaat edecek uyuşturulmuş, uyutulmuş beyinleri tercih ediyor. Ayrıca varolan durumu korumakla bir taşla iki kuş vurmuş oluyorlar. Hem beyinleri uyuşturup isyan, başkaldırı tehlikesini ortadan kaldırıyorlar, hem de piyasada uyuşturucudan elde edilmiş sorgusuz sualsiz, kontrolsüz, vergisiz, milyonlarca hatta milyarlarca para dolaşiyor.

Geleceğimizin daha fazla kirletilmesine izin vermememiz ve bu uyuşturucu tüccarlarını, baronlarını, onu yayan şebekeleri, bu ticarete göz yuman, koruyup besleyen hükümet ve devlet güçleriyle birlikte, tarihin çöplüğüne göndermek gerekiyor.

(13.10.24)

Sınıf Mücadelesi Yayınları - BM ICLC - London WC1N 3XX – Fiyatı: 35 ₺ / 1 € / 0,50 £

İnternet Adresi : <http://www.union-communiste.org> – <http://www.sinifmucadelesi.net>

E-mail: contact@union-communiste.org

Altı aylık (6 sayı) abone fiyatı: 200 ₺ / 5 € / 4 £. Bir yıllık (12 sayı) abone fiyatı: 400 ₺ / 10 € / 8 £